

Oskars Rancevs

šizofrēnija
iesācējiem

16.06.2011

09.07.2014

08.10.2012

27.08.1999

02.02.2006

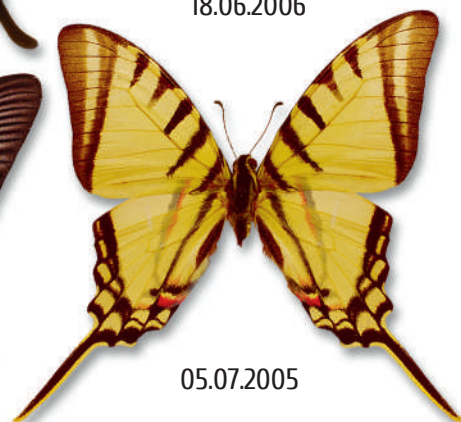
18.06.2006

11.06.1986

10.11.1993

05.07.2005

08.05.2001

19.03.2001

15.12.2009

30.10.2012

06.12.2015

19.07.1989

06.07.2013

18.01.2002

08.10.2015

23.04.2010

11.06.2016

24.12.2007

17.04.2009

15.06.2008

02.10.2012

01.09.2004

27.07.2015

16.05.2005

22.04.1996

14.07.2002

29.11.2010

šizofrēnija
iesācējiem

Oskars Rancevs

Grāmata vēltīta manam dēlam

Šis ir stāsts par zēnu, meiteni un T-kreklu

2016. gada jūnijs

Reiz dzīvoja mazs zēns un maza meitene – viņi bija vienā vecumā, un viņiem abiem bija vienādi sniegbalti T-krekli. Viņi bija labi draugi, kopā rotaļājās, lieliski pavadīja laiku un kopā uzauga.

Tad kādu dienu – neviens precīzi nezina, kāpēc un kādā veidā, – zēns nosmērēja savu T-kreklu (jūs jau zināt, kādi ir zēni).

Kas tāds ar viņu atgadījās pirmo reizi, un viņš nezināja, ko darīt, bet, tā kā viņš bija kārs uz piedzīvojumiem, viņš gribēja paskatīties, kā tas ir – dzīvot ar netīru T-kreklu. Arī meitenei un pārējiem bērniem ar tīrajiem krekliem tas bija kaut kas jauns. Tā kā viņu bija daudz, bet zēns – viens, viņi nosprieda, ka ar zēnu kaut kas nav kārtībā un ka viņiem jāpalīdz iztīrīt netīro T-kreklu. Mazā meitene kopā ar dažiem citiem bērniem pasauca skolotāju, un skolotāja aizveda mazo zēnu uz veļas mazgātavu un lika izmazgāt netīro kreklu. Pēc pirmās mazgāšanas reizes nevar pamanīt lielu atšķirību starp sniegbaltu un vienkārši baltu – tā nu viss iegāja vecajās sliedēs, un visi mierīgi dzīvoja tālāk.

Pēc vairākiem gadiem zēns atkal nosmērēja savu T-kreklu, un atkal, un atkal. Viņš pats arī sāka ticēt, ka ar viņu kaut kas nav kārtībā, jo visi pārējie uz viņu norādīja un mācīja, kā jādzīvo, lai atkal nenosmērētos. Viņam pilnīgi noteikti nepatika skolotāja un veļas mazgātava – skaļa un briesmīga vieta.

Tad, pēc daudziem gadiem, zēns satika dažus bērnus, kam ar nosmērēšanos bija gājis tāpat kā viņam. Zēns gribēja ar viņiem tikties, bet viņš negribēja to teikt meitenei, kuras T-krekls vienmēr bija sniegbalts un kura uzskatīja, ka tāpēc ir gudrāka un labāka par zēnu.

Kādu dienu meitene satika zēna jaunus draugus, un tie viņai šķita visai aizdomīgi. Viņa neaizmirsā norādīt zēnam, ka viņš atkal ir nosmērējies, apkaunojot viņu jauno draugu priekšā. Viņi mēģināja zēnu nomierināt, un pēc laika viņam kļuva labāk.

Tad viņš nodomāja – kāpēc viņam vēl jātiekas ar mazo meiteni vienmēr baltajā T-kreklā, kura domā, ka zina, kā pareizi jādzīvo? Zēna T-krekls nekad vairs nebūs tāds kā viņas, jo pēc daudzajām mazgāšanas reizēm uz tā palikuši neizmazgājami traipi. Viņš vēlējās tikai pavadīt iespējami daudz laika ar saviem jaunajiem draugiem, kuriem arī bija nedaudz netīri krekli. Kopā ar viņiem zēns jūta, ka beidzot var smieties, priecāties, baudīt dzīvi, mīlēt un būt viņš pats!

ISBN 978-9934-590-52-8

© Oskars Rancevs, teksts un kompilācija, 2023
© Arta Ozola-Jaunarāja, dizains, 2023
© SIA Izdevniecība "Avots", 2023

Satura rādītājs

1. ievietošana	10
Lindas stāsts	18
2. ievietošana	24
Andra stāsts	26
Aigara stāsts	29
Oļega stāsts	30
Baibas stāsts	38
3. ievietošana	42
Kerlijas stāsts	44
Laura stāsts	50
4. ievietošana	52
Vairiņtantes stāsts	54
5. ievietošana	65
Alekseja stāsts	66
Eteles stāsts	70
Guilhermes stāsts	78
Saimnieces stāsts	88
Ilonas stāsts	90
Violetas stāsts	92
Evijas stāsts	94
Mārtiņa stāsts	98
Anda stāsts	100
6. ievietošana	102
Ievas stāsts	104
Ilzes stāsts	106
Omes stāsts	112
Kaspara stāsts	114
Stīvena stāsts	116
Kristapa stāsts	122
Mammas stāsts	128

Pielikumi:

Dr. Andris Saulītis. Šizofrēnija – aizspriedumi, mīti un kā norīt krupi	136
Māra Jumeja. Skopais maksā dubulti	142
Šizofrēnija vai Bipolārie traucējumi	146
Dr. Šērda komentārs	146
Džekijas stāsts	148
Bipolārie traucējumi	150
Cilvēki no malas	152
Daces Kļavas komentārs	152
Redaktores Ievas komentārs	153
Mākslinieces Artas stāsts	154
Imanta stāsts	156
Laumas stāsts	160
Sofijas stāsts	162
Kimās stāsts	168
Vēstule mammai	172
Oskara pēcvārds	176
Mīlestība vada visu	180
Kas notika pēc tam. Mammas stāsts	188

Pirmā ievietošana slimnīcā

Sveiki! Mani sauc Oskars, un šis ir mans stāsts. Ir pagājis gandrīz mēnesis, kopš man palika 30, un šis stāsts galvenokārt ir par pēdējiem 10 manas dzīves gadiem. Vienu trešdaļu dzīves esmu aizvadījis, saskaroties ar garīgās veselības iestādēm, zālēm, dažādiem speciālistiem un daudz ko citu, kas saistīts ar jēdzienu "garīga slimība". Garīgums vienmēr mani ir interesējis, lai gan tā īsti vēl līdz šim nesaprotu, kas tas gars tāds ir. Vienkāršojot šķiet, ka tas ir tas pats prāts, un jēdziens "garīga saslimšana", manuprāt, nozīmē "prāta saslimšana" jeb tādu stāvokli, kad tu domā un rīkojies neprātīgi – tā, kā sabiedrībā nav pieņemts, apdraudot sevi vai citus.

Rakstot šo stāstu, centīšos būt pēc iespējas patiesāks, atspoguļošu savas domas un notikumus īsi pirms ievietošanas slimnīcā, jo tieši tad pilnīgi zūd realitātes sajūta un sāku dzīvot savā domu pasaulē, kur pats būvēju realitāti. Iekļaušu arī materiālus no slimnīcas izrakstiem – tā sauktās epikrīzes¹, kā arī tuvinieku un draugu komentārus.

Viss sākās pirms 10 gadiem – 2006. gada janvārī. Līdz tam veiksmīgi biju pabeidzis Rīgas pilsētas Pļavnieku ģimnāziju, iestājos Latvijas Universitātē un studēju politoloģiju. Pēc pirmā kursa bija iespēja braukt mācīties uz Dāniju – tautas skolā *Nordfyns folkehoskole* mācījos programmā “Eiropas demokrātija un politika”. Tā kā programma likās atbilstoša tam, ko studēju LU, vienojos ar pasniedzējiem, ka, atgriežoties no Dānijas, varēšu kārtot sesiju kopā ar kursabiedriem. Biju apņēmis Dānijā apgūt arī LU kursu materiālus, un izrādījās, ka mācības tautas skolā nekādi nebija saistītas ar LU programmu.

Atgriezies Latvijā, sesiju tomēr nekārtoju, jo nebiju tai sagatavojies – kursabiedrs gan regulāri sūtīja man uz Dāniju savus lekciju pierakstus, taču es tajos pārāk neiedziļinājos. Ļoti labi atceros to dienu, kad no rīta bija jādodas uz universitāti, bet es izvēlējos vieglāko ceļu – paliku mājās, domādams, ka paņemšu akadēmisko gadu, viegli padzīvošu, atpūtišos, pasniegšu bērniem deju stundas, taču tā nenotika.

Februāra sākumā pirmo reizi nonācu Rīgas psihiatriskajā slimnīcā Tvaika ielā.

Kāds bija iemesls? Laikam jāsāk ar to, ka kopš 16 gadu vecuma biju aizrāvis ar jogu – viss sākās pavisam nevainīgi, tolaik mans trenāziņu zāles abonements ļāva iet arī uz jogas nodarbībām. Gribēju attīstīt lokanību, precīzāk, tieši špagatu, kas noderētu Latīņamerikas dejām, ar kurām tolaik nodarbojos un piedalījos deju sacensībās.

Palēnām mani aizrāva Austrumu filozofija, sāku ar jogu nodarboties regulāri – katru rītu veicu vingrojumus. Viens no iemesliem, kāpēc nolēmu braukt uz Dāniju, bija arī tas, ka skolas programmā bija minētas jogas nodarbības, un tiešām – skolas direktors katru rītu nodarbojās ar jogu, un es viņam pievienojos. Tieši Dānijā nolēmu pievērsties veģetārai diētai, kā arī pārtraucu smēķēt un lietot alkoholiskos dzērienus. Jau esot Latvijā, kādu rītu pamostoties sajutu neizmērojamu mīlestību pret visiem, biju pilns enerģijas, entuziasma, sajutos kaut kādā ziņā īpašs, īpašāks par citiem.

Parādījās vēlme atbrīvoties no materiālajām vērtībām. Sāku sūtīt cilvēkiem fotogrāfijas, kurās es ar viņiem biju kopā, domājot, ka viņi šīs fotogrāfijas nekad nav redzējuši. Savus deju kausus aizvedu mammai, medaļas atdevu tētim, visus deju diplomus, kas bija rūpīgi glabāti vairāk nekā 12 gadu, saplēsu un izmetu. Grāmatas atdevu ģimnāzijas bibliotēkai. Bija vēlme, lai paliek pēc iespējas mazāk lietu. Līdz tam pārvācoties vienmēr vedu visu līdzī, bet pēkšņi likās, ka no visa jāatbrīvojas.

Ar katru dienu mana enerģija pieauga, tā bija patīkama sajūta, jutos spēcīgs, možs, domas joņoja, radās jaunas idejas. To visu nespēju kontrolēt, jutos kā tādā autopilotā, biju apmāts ar jaunajām idejām un domām, kas uzradās manā prātā.

Tobrīd dzīvoju kopā ar draudzeni Lindu, īrējām nelielu dzīvoklīti Purvciemā.

¹ Epikrīze ir pacienta stāvokļa apraksts par noteiktu laika periodu, iestājoties, pirms vai pēc noteiktām procedūrām, pirms vai pēc operācijas, pēc dažādu analīžu izdarīšanas utt. Epikrīzi izsniedz, izstājoties no ārstniecības iestādes.

Es jutos kā mesija, demonstratīvi draudzenes priekšā saplēsu 20 latu naudaszīmi, lai parādītu, ka nauda mani neinteresē. Nezinu, kā tas izskatījās, taču atceros, ka jutos fantastiski, enerģijas pilns, tik dzīvs kā vēl nekad. Kādu rītu, kas izrādījās liktenīgs, mēs ar Lindu sastrīdējāmies un es saplēsu mūsu dekoratīvo nomierinošo galda lampu. Aiz dusmām triecu to pret zemi, un tā sašķīda gabalu gabalos. Tūlīt pēc tam es ātri visu saslaucīju un izmetu, sapratu, ka esmu rīkojies nesavaldīgi. Nospriedu, ka Linda mani nesaprot, un devos uz tēta darbavietu, kas toreiz bija Rīgas Centrāltirgū. Tētis uzpirka dārzeņus un augļus, un pārdevējas tos tirgoja kā pašu audzētu produkciju. Biju pārņemts ar savu mesijas apziņu, vēlējos, lai cilvēki nesmēķētu un nelietotu alkoholu, gribēju, lai viņi rūpējas par savu veselību – vienai no tēta pārdevējām teicu, lai pārstāj smēķēt, ko viņa arī apsolīja. Pēc brīža, kad atgriezos, manīju, ka viņa nav turējusi solījumu, un tāpēc saplēsu viņas cigarešu paciņu. Tētis to uzzināja un bija manāmi uztraukts. Viņa satraukumam tad vēl neredzēju iemeslu, domāju, ka ar mani viss ir kārtībā. Pēc tam nolēmu doties pie omes, kas dzīvoja Rīgas centrā, tur nedaudz atpūtos, jo nakti nebiju gulējis. Kad pamodos, bija jau ieradies tētis kopā ar ātro palīdzību. Ātrie apgalvoja, ka man jādodas viņiem līdzī uz slimnīcu. Teicu, ka nekur neiešu, jo man todien ir jāvada deju nodarbība bērniem. Vēl nodemonstrēju viņiem špagatu, lai parādītu, ka esmu vesels. Tad viņi teica, ka izsauks policiju, uz ko atbildēju, lai tik sauc.

Tā arī notika, tika izsaukta policija. Ome gan visu laiku lūdzās, lai policiju nesauc (mans vectēvs bija milicijas un vēlāk policijas priekšnieks).

Kad ieradās likumsargi, es saģērbos un devos uz ātrās palīdzības mašīnu. Vēl pa ceļam pārmiju dažus vārdus ar policistiem, un viņi teica, ka tāpēc, ka es atrados omes dzīvoklī un viņus izsauca mani radnieki, viņiem ir tiesības mani nogādāt slimnīcā.

Policijas eskorts un ātrā palīdzība ar bākugunīm nogādāja mani psiheņē.

Uzņemšanā ārsts prasīja, kā es jūtos. Teicu, ka ļoti labi. Viņa atbildi atcerēšos visu mūžu. Viņš teica, ka ļoti labi nevar justies, jājūtas ir NORMĀLI! Tas mani tiešām izbrīnīja. Viņš man uzdeva vēl vairākus jautājumus, līdz beidzot teica, ka neesot iemesla mani ievietot slimnīcā. Uzņemšanā bija līdzī arī mans tētis, viņš teica ārstam, ka es naktīs neguļot. Cik atceros, tad negulēju vienu nakti, ko pavadīju portālā draugiem.lv, sarakstoties ar cilvēkiem. Ārsts man pārjautāja, vai tā esot tiesa, es to apstiprināju, un tad viņš teica – tādā gadījumā gan vajadzētu pārbaudīties. Iedeva man parakstīt papīrus, ka vienu dienu mani pavēros un tad laidīs ārā. Ieminējos par bērnu deju nodarbībām, bet ārsts teica, ka bērni tikai priecāsies, ja nodarbība tiks atcelta. Tā nu es parakstījos, jo tiešām domāju, ka slimnīcā nāksies pavadīt tikai vienu nakti. Biju redzējis filmu “Kāds pārlaidās pār dzeguzes ligzdu” ar Džeku Nikolsonu galvenajā lomā. Tas ir stāsts par notikumiem psihiatriskajā slimnīcā. Biju lasījis arī par lobotomiju.²

² Lobotomija (no grieķu valodas *lobos* – “daiva”, *tome* – “griezt”) ir ķirurģiska vienas vai vairāku nervu šķiedru atdalīšana no smadzeņu pieres daivas, smagu garīgu traucējumu ārstēšanas metode. Lobotomiju veic, ar ķirurģisku instrumentu caur acs spraugu un orbītu izņemot daļu no pieres daivas. Lobotomijas operācijas tika veiktas pacientiem ar dažādām psihozēm. Bieži vien bez zinātniska pamatojuma tika izmantota situācijās, lai nomierinātu depresīvus, epileptiskus pacientus. 20. gs. 60. un 70. gados ASV vairāki neirologi aicināja veikt psihoķirurģiskas operācijas, to skaitā lobotomiju, afroamerikāņiem, lai ierobežotu dumpjus un sacelšanās. Pacienti bieži vien kļuva apātiski, zaudēja interesi par ikdienas notikumiem un personīgo higiēnu.

Mūsdienās Pasaules Veselības organizācija uzskata, ka piespiedu ārstēšana un psihoķirurģija nekad nav bijusi nepieciešama. Esmu dzirdējis arī stāstus par padomju laikiem, kad nevēlamus cilvēkus padarīja par garīgi nepieskaitāmiem. Ar to gribu teikt, ka vēl pirms nokļūšanas slimnīcā mans iespaids par to, kas tur notiek, bija izteikti negatīvs un biedējošs.

Sanitārs mani pavadīja uz 1. nodaļu. Sākumā, kad mani ieveda telpā, kur durvīm nav rokturu un logi ir aiz restēm, mani pārņēma pamatīga panika, turklāt mani ieveda uzraugamajā nodaļā, kur viens pacients uzvedās manāmi agresīvi – viņš bija maza auguma, dūšīgs, uzvedās ļoti skaļi, kļiedza kaut ko nesakarīgu krievu valodā. Man no viņa bija bail – viņš bija nesavāks, agresīvs, haotisks, tāds, kurš rada apdraudējumu citiem, jo nav prognozējams.

Tad pie manis atnāca ārste un prasīja, lai pastāstu, kas par lietu. Sāku stāstīt par čakrām, ka manī atmodusies sirds čakra (biju to izlasījis grāmatā “Kundalini joga”, kuru pirms neilga laika ome man uzdāvināja). Stāstīju, ka jūtu lielu mīlestību pret visiem un visu, un prātuļoju, ka tad, kad man atvērsies kakla čakra un trešā acs, tad notiks lieli brīnumi. Ārste tikai māja ar galvu, un es jutu, zināju, ka viņa neko nesaprot no čakrām un viss manis stāstītais viņai tikai apliecina, ka esmu traks. Runājot ar ārsti, es žestikulēju un nejauši aizskāru viņas roku – kā vēlāk izrādījās, šim faktam bija liela nozīme manā slimības vēsturē. Vakarā ārste izrakstīja man vienu pavisam mazu, niecīgu dzeltenu tabletīti. Sākumā atteicos to dzert, teicu, ka labprātāk iedzeru kādu tēju, bet ārste mani pierunāja, teica: paskaties, cik maza tabletīte tādām lielām puisim (tobrīd man bija 19 gadu), tā taču neko sliktu nenodarīs. Es piekritu. Taču vēlāk, dodoties uz tualeti, man kļuva slikti, zaudēju samaņu, mani tūlīt pieslēdza pie sistēmas. Tas notika tajā pašā uzņemšanas palātā, kur atradās jau pieminētais agresīvais vīrietis.

Kad tika pieslēgta sistēma, sanitārs izgāja no palātas, lai gan pēc noteikumiem viņam visu laiku bija jāatrodas tur un jāuzrauga pacienti. Tiklīdz kā sanitārs bija no palātas laukā, agresīvais pacients apsēdās uz manas gultas un murmināja pilnīgi nesaprotamas lietas. Biju pārbijies – tēloju, ka esmu aizmidzis, nevēru vaļā acis cerībā, ka viņš aizies. Viņš pieliecās, iespļāva man tieši sejā, piecēlās un aizgāja. Tāda bija mana pirmā diena psiheņē. Vienas dienas vietā mani noturēja tur gandrīz mēnesi – ievietoja 1. februārī un izlaida pašās februāra beigās. Centos, cik vien tas iespējams, komunicēt ar apkalpojošo personālu, jo nevēlējos ielaisties ar citiem pacientiem, kontingents bija raibs – sākot no bezpajumtniekiem un pašnāvniekiem un beidzot ar programmētājiem. Reiz māsiņa man teica, lai pārāk nepārdzīvoju, pie viņiem bijis arī Latvijā labi pazīstams politiķis.

Pirmajā ievietošanas reizē man nediagnosticēja šizofrēniju, bet gan akūtu psihozi. Slimnīcā deva zāles trīs četras reizes dienā, sašķidrinātas, lai nevarētu šmaukties. Pēc iznākšanas no slimnīcas nelietoju nekādus medikamentus, man bija steidzami jāatrod darbs. Pieteicos LMT par klientu apkalpošanas speciālistu un arī airBaltic par stjuartu. Izturēju visas atlases kārtas – līdz medicīniskai ekspertīzei, kur bija nepieciešama izziņa no psihiatra, ka neesmu uzskaitē. Protams, psihiatrs man šādu izziņu nedeva, jo es jau biju uzskaitē. Tā es nekļuvu par stjuartu, bet mani pieņēma darbā LMT, kur nostrādāju vienu gadu.

Šeit aprakstīts, kā esmu juties un ko atceros, bet ir arī pieejama informācija no Garīgās veselības valsts aģentūras. Citēšu to, lai radītu pēc iespējas plašāku skatījumu uz slimību un savu tālaika situāciju:

“Tedzimtība – tēva tuvs radnieks slimojis ar šizofrēniju. Agrīnā attīstība bez patoloģijas. Skolā sācis iet savlaicīgi, beidzis 12. klasi ar labām sekmēm, mācās Latvijas Universitātes Sociālo zinību fakultātē politoloģiju. Hobijs – balles dejas, 12 gadus startējis ar labiem panākumiem. No 2005. gada septembra līdz decembrim mācījies Dānijā tautas augstskolā, tur ļoti patīcis – mācījušies saskarsmi, jogu u. c. Izmainījis 2006. gada janvārī pēc atbraukšanas no Dānijas. Sākušies izteikti miega traucējumi, naktī skaļi klausījies mūziku, teicis, ka esot liels enerģijas pieplūdums un varot negulēt. Daudz gribējis runāt par globālām tēmām – pasaule ir ļauna, tā pipē un dzer, viņš gribētu to darīt gaišāku. Teicis, ka grib iet ar kājām uz Tibetu, kā mūki medītēt, lai sasniegtu augstāko apziņas līmeni. Pēdējās dienas pirms stacionēšanas uzvedībā bijusi agresīva pieskaņa – tēva darbavietā sācis audzināt kādu kolēģi, saplēsis svešam cilvēkam cigarešu paciņu, jo tas neesot pildījis solījumu nepīpēt. Mājās saplēsis lampu, jo draudzene nav izteikusi vēlēšanos iet ar viņu uz Tibetu. Tēvs izsaucis ātro palīdzību, policiju. Stacionēts. No mātes zināms, ka janvārī sūtījis viņai e-pastus, kuros bijis rakstīts, ka viņam ir misija glābt pasauli, varot to darīt kā Kristus, varēšot arī drīz lasīt cilvēku domas, varot arī ārstiem palīdzēt ar savu domu – viņam esot nākusi atklāsme, teicis, ka viņu cilvēki atzīst par pravieti, ka viņam atvērušās auras, ka citiem cilvēkiem esot trīs auras un viņam – piecas, sācis izdāvēt savas mantas, jo nauda esot materiālisms, saplēsis 20 latu naudaszīmi, atdevis draugiem dārgas mantas – savus pulksteņus, mobilo telefonu.

Stāvoklis pie iestāšanās: orientēts pareizi. Uzbudināts, daudzrunīgs. Spriedelē par savu stāvokli. Stāsta, ka esot izcils, priekšzīmīgs visās jomās, pirms Jaungada atgriezies no Dānijas, kur pusgadu mācījies, tagad esot students, vadot apmācības deju skolā. Uzskata sevi par veselu. Piedāvā tēvam, kurš viņu pavada, pašam palikt slimnīcā un ārstēties. Tomēr piekrīt stacionārai izmeklēšanai un ārstēšanai. Iestājoties nodaļā, visu laiku runīgs, familiārs, bez distances, smejas nevietā. Stāsta par to, ka viņam esot nākusi atklāsme, apskaidriba, turpat jautā ārstam, vai viņš tic Jānim Pāvilam vai Džonam Lenonam, ilgstoši runā par čakrām, kas piemīt cilvēkam, ka parastiem cilvēkiem ir trīs čakras zem jostasvietas, kas saistītas ar paša “es”, ceturtā – virs jostasvietas un astotā – cilvēkam apkārt. Tā pašlaik esot viņam. Saka, ka apkārtējie domājot, ka viņam esot īpašas spējas ārstēt, ka viņš esot mēģinājis kādu bezpajumtnieku uzvest uz patiesības ceļa. Un šis cilvēks esot teicis, ka viņš ir Dievs, un aicinājis izārstēt savu māti ar pieskārienu. Bez kritikas. Balsis noliedz.”

Vairiņtanta ir mana vectēva Baķkas māsa,
kopā ar savu brāli Jāņonkuli Vairiņtanta apciemoja mani
slimnīcā 15. nodaļā.

“Mēs ar brāli apmeklējām Oskaru slimnīcā ārstēšanās periodā. Tas bija satraucoši, bet, pazīstot viņu, bijām pārliecināti, ka Oskaram būs prieks par šo tikšanos. Viņš tiešām bija ļoti patīkami pārsteigts un steidzās iepazīstināt mūs ar savu draugu un citiem slimniekiem.

Oskars bija priecīgi pacilāts, un tas mums viesa pārliecību par drīzu izveseļošanos. Sapratām, cik svarīgi slimniekam just piederīgo un draugu atbalstu un izpratni.”

Šī ievietošanas reize bija īpaša ar to, ka tiku pie utīm, ar to, ka pa to laiku mani pameta Ilze – mana bērna māte, un ar to, ka tiku pie jauna labākā drauga Arvja (vārds mainīts), kurš arī ārstējās tajā pašā nodaļā. Lūdzu Arvja komentāru par kopā piedzīvoto. Lūk, ko viņš atbildēja: “Runājot par tavu grāmatu, man nepatīk, ka mans vārds tur minēts. Man nav nekas pret grāmatu, vari izmantot pseidonīmu, jo man ir sava personiskā dzīve, ko negribu citiem klāstīt un afišēt. Ja esi ar mieru, vari manu vārdu aizvietot ar Mārtiņu vai Kristu, vai kādu citu, kaut vai Arvi.”

Par Arvja komentāru pasmaidīju, jo viņš bija jau trešais cilvēks, kas lūdza, lai viņa vārds netiktu pieminēts grāmatā. Pirmā bija leva, kas skaidri lika manīt, ka nevēlas, lai izmantoju viņas vārdu vai fotogrāfijas (tas ir saprotams – leva ir visai pazīstama Latvijā, viņai ir jauna ģimene, un viņa nevēlas šādu publicitāti). Nākamā bija mana dēla mamma Ilze. No viņas saņēmu šādu e-pasta vēstuli: “Iebilstu pret mana un dēla vārda un uzvārda izmantošanu grāmatā, kā arī iebilstu pret jebkura mana vai dēla foto izmantošanu grāmatā.”

Tas mani mazliet nošokēja – okei, viņas vārdu un bildes es vēl saprastu, jo neesam kopā, bet man šķita absurdi, ka savā stāstā nevaru pieminēt dēla vārdu un izmantot viņa fotogrāfiju!

Varbūt jāpaskaidro, ka šī grāmata nav domāta pārdošanai, kā arī netiks nodota plašai publikai. Tā nonāks tikai pie cilvēkiem, kas man bijuši nozīmīgi un kam es uzticos.

Par privātumu citreiz, bet savas fotogrāfijas, pat pikantās, mierīgi varu drukāt un kaut vai mest visās pastkastītēs. Teiksiet – traks, bez cieņas un morāles, atriebīgs. Vai šis stāsts ir atriebība? Varbūt izgāzu savas dusmas, naidu uz visu pasauli un savās problēmās vainoju citus, tikai ne pats sevi?

Vēlos, lai saprotat – ļoti bieži ir tā, ka nedēļām, pat mēnešiem man neviens nezvana un neraksta – tad ienāk prātā doma, ja kādu dienu manis nebūtu, pasaule, visticamāk, to pat nepamanītu. Tad man gribas piecelties kājās, izslīet rokas augstu gaisā un māt, saucot: “Hei! ES ESMU!”

Šis stāsts ir sauciens pēc uzmanības! Es esmu, un man ir problēmas, un vēlos tās izlikt uz papīra – gribat lasiet, negribat, metiet grāmatu miskastē vai sadedziniet! Vēl domāju, ka visbīstamākais ir tas kareivis, kuram nav ko zaudēt un kuram nekas nav svēts. Uzskatu, ka pašlaik man tiešām nav ko zaudēt – dzīvoju viens, sociālajā mājā, nestrādāju, man absolūti nekas nepieder, dēlu satieku ļoti, ļoti reti. Bet nu atgriežamies pie 2013. gada sākuma notikumiem.

Pēc izrakstīšanās no slimnīcas pirmo reizi pierakstījos pie Rīgas rajona ārstējošās psihiatres Māras. Apmeklēju viņu joprojām. Daktare Māra palīdzēja man izkārtot otrās grupas invaliditāti, kas dod iespēju bez maksas pārvietoties ar sabiedrisko transportu Latvijas teritorijā, saņēmu ik mēnesi 95 eiro invaliditātes pensiju.

Kādu laiku lietoju medikamentus, taču 2013. gada vasarā saņēmu piedāvājumu dejojot krievu baleta trupā uz Itālijas kompānijas kruīza kuģa COSTA FASCINOSA. Kruīza kuģa maršruts bija Vidusjūras valstis – Itālija, Grieķija, Horvātija, Turcija, vēlāk tas devās uz Latīņameriku/ Dienvidameriku – Brazīliju, Argentīnu un Urugvaju.

Čau!

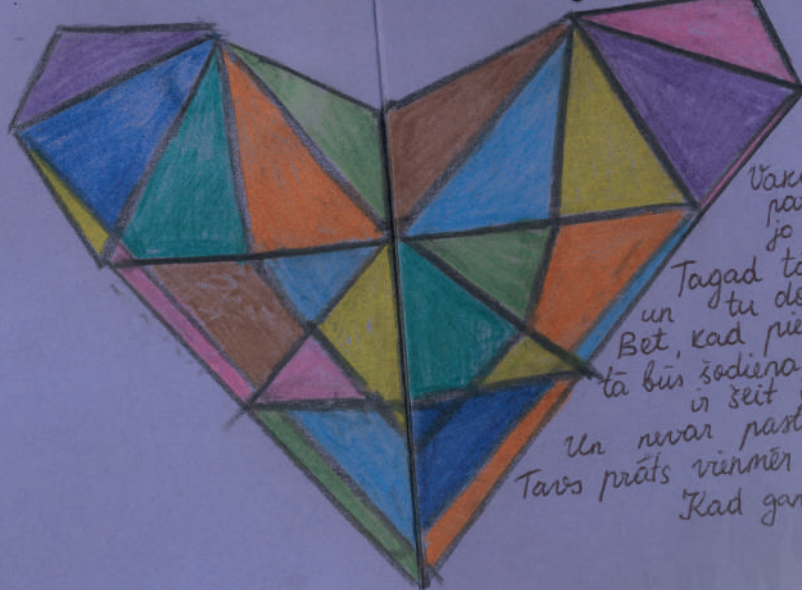
Šodien nodarķibā pie d
uzrakstīt mazu tekstiņu.
Tavai ieklasīšanai. Tas
- Radošā rakstīšana
tā ir četrdiena 30
pabeidz 3 gavis un
labas zinā, ka ir
un katru dienu var
dabūt svaigus salātus
lapoti, rīpols, Salāti - Ma
ja vai
ja

Kopš atrodos slimnīcā Skotijā esmu
saņēmis daudz kartiņas no radniekiem
un draugiem. Un vienas no šīm kartiņām
ir vārds, kas šo gadu laikā man ir
īpaši tuvi, tie ir:

„Lai pagātne ar vēja spārniem
aizplūst latēs
Un tagadne kā saules stars
lai mirdz.”

29.09.2021. Oskars no S

ILZE

Vakar tu domāji
par šodienu,
jo tas bija - rīt.
Tagad tā ir šodiena,
un tu domā par rītdienu.
Bet, kad pienāks rītdiena,
tā būs šodiena - jo viņ, kas pastāv,
ir šeit un tagad.
Un nīvar pastāvēt citādi.
Tavs prāts vienmēr lūcojas rītdienā.
Kad gan tu dzīvoši?
"OSHO"

datora izdomāju
 un. Nedodu to
 varētu būt
 iana.

30.01.20.
 kādas nodarbi -
 un tad Volj'kols.
 is jauns nākul,
 vakarinās var
 lātur - Tomāts, Gurķis,
 Man ļoti garš.

Sveicini Stīvenam,
 vari īlani viņam,
 ja nē - nē ☺

Ar mīlestību Os

Domu Deja

Kā Niagāras ūdenskritums pār prātu līst ūdens šalkas. Dažādas domas mutuļo, veidojot virpuļus, kas mani rauj iekšā. Laba doma, slikta doma, laba doma, laba doma, slikta – kā ceļu policists tās sūtu pa labi, pa kreisi. Katrai ir sava etiķete, katrai ir sava instrukcija, katrā kaut ko vēlas. Tā vēlas tikai vienu – Tevi, Tavu uzmanību, Tavu laiku, tā vēlas būt vienīgā, galvenā, būt ar Tevi priekos un bēdās – līdz nāve to šķirs. Bet nē, pat pēc nāves tā vēlas palikt ar Tevi – reinkarnācijās, paradīzē vai ellē.

Kas esmu es? Dejojājs, kas uz Pasaules skatuves dejo – cenšas būt ritmā, cenšas, lai sanāk gan valsējot, gan Tango ritmos, ik pa laikam uzgrūžas kādam, par ko tiek noņemti punkti. Kaut varētu tā izdejojot caur bērzu birzi, ne zariņa nenolaužot. Kaut varētu tā viegli vieglītēm uz pirkstu galiņiem – kā balerīna. Dažkārt sanāk kā zilonim trauku veikalā.

Viena doma, tad otra, trešā.. tad atpakaļ pie pirmās... Tās mainās kā deju partneres, cita ir uz īsu brīdi, cita paliek un ne par ko negrib Tevi atstāt, cita pamet un atgriežas. Kas ir horeogrāfs šai dejai, vai tāds maz ir? Perfekti haotiska deja. Kur vieni redz visā ko perfektu, tur citiem paveras haoss – kuram no tiem taisnība – tā katram sava. Kā man patīk dejojot – tā lai visi vai viens skatās un apbrīno – vai viņš gejs, ka tik labi dejoj!? Dejā palaist bremzes, vienā ritmā ar bungu skaņām, vienā aplī ar sirdi un parketu. Sirds sit sinhroni.

Tagad domas dejo Ča-Ča-Ča – ir viegls prāts, nekas svarīgs nav prātā. Prieks par pašu deju. Jā, dažkārt nākas dejojot Paso Dobli, dažkārt lēnais fokstrots ir tieši laikā.

Domu dejā laižos es, cik gan daudz domu/deju uz šīs Pasaules.

30.01.2020

© Oskars Rancevs